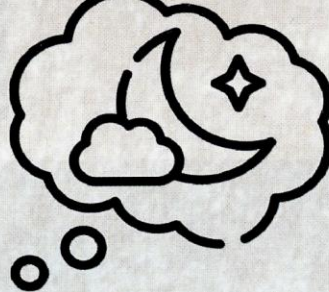

Sny

Ahoj, moji milí čtenáři, rád bych rozebral problematiku, jíž jsem se ještě nedotkl.

Spoustu snů si člověk nepamatuje a přitom by chtěl kamarádům vyprávět, co se mu to v noci přihodilo. Občas se zadaří, ale většinou, než se vyčuráš, je to pryč, jen mlha. Ale jsou takové, co v makovici zůstanou:

Sny proti mně

Bojím se vejšek. Třetí špryckle štaflí jsou můj Mount Everest. Tam se mi začínají klepat kolena. Ale abych nebyl tak úplně za blbce, na pětischodových štaflích umím chodit. Pakliže jsou správně rozviklané. Totiž, stojím na limitní třetí špryckli a dosáhnu o metr výš.

To byla jen předmluva k tomu, co se mi stává: Jak jsem již podotkl, mám strach z výšek. A proto by se mi nemělo stávat, že jsem na okraji propasti nebo na střeše mrakodrapu a vidím to nebezpečí. Co si to ten můj mozek proti mému mozku vůbec dovoluje? Nechápu! Mně se dělá špatně, když vidím video, kde někdo leze na vysílací věž vyměnit žárovku. A to je to jen video! Vzbudím se uprostřed noci a čumím do tmy. Osahám postel, zvednu nasliněný prst, zda tu nefouká vítr, nohou opatrně kontaktuji podlahu, osahám sám sebe, a když jsem ujistěn, že nikam nespádnou, dám si cigáro a pak si zase lehnu na druhý bok a usnu jako HyPulík miminko.

Jen k tomu podotknu zážitek. Chvilku jsem pracoval

pro elektromontážní společnost. Přizemní práce byly sice dřina, ale nějak jsem ten nájem musel zaplatit. Jenže mě jednou poslali natírat stožár vysokého napětí. Žádné štafle, ale šplhej po těch šikmejch železech. Hm. Natřel jsem to do asi dvou a půl metru a vejš už mne nedostali. Pracoval jsem tam velmi krátce, asi půl roku. Pak jsem jim vysvětlil, že na to zdravotně nemám a odešel jsem. Víte, tahat velmi obézní a těžký kabel po louce, kdy prší vodorovný déšť, to vás omrzí po dvou metrech tahu.

Sny pracovní

Tady bych hlavně podotknul, že za to nemám noční příplatky. Docela mě mrzí, že si vedení firmy vůbec neuvědomuje, kolik řešení již přinesl můj spánek. No, spánek. Je to spíš půlspánek a neustálé vrtění v posteli. Jednou řeším problém a programuji, jindy řeším, jak nacpat 20 metrů krychlových do dodávky s objemem 12 metrů krychlových. Já to přes noc dokázal!

To se taky stalo, že jsem na cestu do Bratislavy vymyslel ‚tetrís‘ náklad a na rakouských hranicích nás zvažili a platil jsem 80 euro, protože jsme byli 240 kg přes. Účetnímu jsem se to snažil vysvětlit a on se mi jen vysmál: „Máš tady 2x pokutu za rychlost v Rakousku. 2x 40 euro. Jsme na nule!“ Usmál se, a tak jsem šel brečet do kanclu. Ale každá chyba přináší ponaučení: Přes Rakousko již nejezdím. A když, nezatížený a rychlost si bedlivě hlídám. Až nás zase zvaží, účetnímu zatuhne úsměv a já se budu radovat.

Nedávno jsem řešil problém, kdy jsem měl připravit audio soubory (písničky) pro soudního znalce, aby ohodnotil majetek firmy. Tak jsem si napsal program v tom polospánku a druhý den ho napsal opravdu a spustil jej. Říkal jsem si, pět set podobných názvů souborů? Možná tisíc. Jak jsem byl bláhový. 10614. Ten program jsem vůbec neměl psát a dát výpověď. Totiž, tyto podobné soubory je potřeba ručně projít a porovnat. Pak tedy smazat shodné. Ale jsem borec, za den jsem stihl 3000. Neměl se mi ten sen zdát. Mohl jsem tomu znalci napsat, že to neumím a měl bych klid. Ale, zas ten můj mozek, co pracuje proti mému mozku.

Není to jednoduché žít s mým mozkiem. Aspoň, že se z toho dokáže vykecat v povídce, co vám teď píše.

Sny akční

Nevím, ani netuším, kde to ten můj mozek v mém mozku našel. Je to divné! Ano, chápu, sny jsou snůškou reality, vzpomínek, pocitů a fantazie. Ale proč já dokážu skákat ze střechy na střechu. Á propos, vždyť se bojím výšek. Uskakuji kulkám z pistolí...

Ano, občas nějaký akční film zkouknu, ale proč můj mozek říká tomu samému mozku: „Jen mu to dej, ať se pořádně nevyspí!“ Vypadá to, že jsem schizofrenik, ale nejsem tak diagnostikován. Ono to je o té fantazii. Můj mozek si kdysi asi přál, že budu sportovec (což nechápu, neb mne nikdy ke sportu nevedl) a teď to chce nějak napravit? Ale vždyť ví, že

sám ví. Tak proč? Víte, jak mne ráno bolí nohy, ruce a vůbec? Sebevědomí! Jsem hrdý na svou lenost. A mozek to ví! Tak proč?

Sny bludné

Dobře, kdysi by to mělo nějaký smysl: Nemáš mapu a tak bloudíš. Dnes si v mobilu zapneš navigaci a dojedeš nebo dojdeš, kam chceš. Jenže v tom snu neexistuje mapa ani mobil. Jen v dáli město, peněženka v kapse a taška. Tedy příruční zavazadlo. Jdu po silnici a cílím k tomu městu, hledám něco. To ve scénáři snu nebylo dáno.

Potkávám hospodu na samotě. Mám žízeň, a tak tam zajdu a oslovím mne korpulentní dáma s drsným hlasem: „Co bys rád panáčku?“ Trochu se zaleknu a povím: „Nějakou vodu, nebo minerálku.“ Zatímco se babochlap otáčí k lednici, otočím se po štamgastech. Usmívají se a tak není nic, co by mne znepokojovalo.

„Sedmdesát čtyři,“ prohlásil babochlap. Položil jsem na pult poslední dvoustovku. Dvoustovka zmizela v kapse obsluhy. „Tak zaplatíme, panáčku.“ Asi chtěla další peníze. Mimo to zmizelo i mé příruční zavazadlo. Štamgasti se rozchechtali. Ale v té chvíli jsem se našťěstí probudil. To bylo osvobození, že nemusím jít shánět peníze. Napil jsem se minerálky a dal si cigáro. Byl jsem šťasten a po cigáru spokojeně znovu usnul. Bludné sny mívám. A zase: Co to ten můj mozek vymýšlí? Sám se teď díví, když mne to nutí psát. Aha, už se sám sobě omlouvá. Konečně!

Sny erotické

To už se mi dlouho nestalo. Je to asi tak, že můj mozek naučil můj mozek vymazat toto téma z paměti. Nechal to jen ve vzpomínkách. To by byla škoda

ztratit. Ale můj mozek ví, po zkušenostech, nepodsouvat mi takové podivné věci. Můj mozek je moudrý a má se za to rád.

Myslím, že poslední snová erotická situace (kterou si pamatuji) byla s mojí bejvalkou, tedy již nechotí. Měl jsem tři platné. Učitelku sexu, byla o dvanáct let starší (mně bylo osmnáct) a málem jsem dostal do huby od toho jejího. Tam by můj milovaný mozek nesáhl. Pak Renata, ale ta chtěla před mojí vojnou miminko. Štve mě to, byla úžasná, ale sen o ní by končil miminkem před vojnou, a to by bylo horší, než situace na vrcholku mrakodrapu.

Pak tedy byla ta manželka, dnes již bejvalka, o které je řeč. A potom už jen pokustónky. U jedné zůstal počítač, po další jsem zdědil dluhy, pračku si taky jedna taková oblíbila... Hmm, to by můj mozek mému mozku do spaní taky nepodstrkoval.

Můj mozek je opravdu ve snech zmatený: Na jedné straně mne postaví na vrchol hory, kde není cesty dolů, ale před nebezpečím snu o vychytralých babách mne chránit dokáže. O Renatce bych si nechal zdát. Jenže můj mozek to neumožní. Škoda, taková hezká holka, a jak bylo milování krásné. Uff.

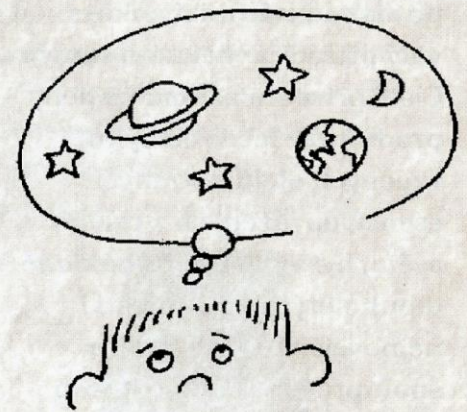
Sny o hovňousevi

Aha, nepochopení. Vysvětlím: Nemám rád vulgarismy a neslušná slova. I když, občas, ve vypjatých situacích ze mne nějaké to slovo vypadne, ale pak se rdím. Takže ‚ň‘ si zaměňte na ‚n‘, druhé ‚o‘ zaměňte ‚ě‘, a to za tím ignorujte. A už je jasno?

Snář prý říká, že když se o tomto zdá, mají přijít peníze. Snář zásadně nečtu. Je to blbost, jenž dokáže pouze přinést depresi.

Takový sen jsem měl jednou, možná dvakrát. A druhý den jsem čekal, že někdo zazvoní, nebo se na účtu objeví nečekané peníze. Čekáš a ono hovňous. A to je na hovňouse. Jsem optimista a tak můj mozek pochopil, že do repertoáru snů už tuto položku nezařazuje. Občas si můj mozek o mém mozku říká, že je v pohodě.

Sny

Ačkoli se člověk snaží se v tom vyznat, není to možné. Sny jsou převážně krásné. A i když si je pamatujeme jen tu chvilku po probuzení, máme hezký pocit.

Ale jsou i sny reálné, ty je třeba žít a naplňovat. Například, postavit dům, anebo jen oslovit krásnou dívku... A k tomu vám, moji milí čtenáři, přeji hodně úspěšných polospánků. Každé ráno nám i díky snům může přinést něco nového, hezkého.

Nápad této povídky vznikl po probuzení. Něco se mi zdálo a jak to bývá zvykem, vypařilo se to. Sedím na posteli, rozlepuji oči s tím hezkým pocitem a napadlo mne, proč nenapsat o snech. No vida! Je to!

Přeji vám, moji milí čtenáři krásné a třeba i inspirativní sny.

Váš HyPulík

